

Arrest

**nr. 351 935 van 26 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GARGILI
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 21 mei 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

Gelet op de pleitnota van 31 juli 2026 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2026 wordt aan verzoeker, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van de beslissing van E. M. (...), Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, wordt gegeven aan de genaamde A. A. (...), geboren te GUZAR op (...).1981 van Oezbeekse nationaliteit,

het bevel om het grondgebied van België te verlaten onmiddellijk na de kennisgeving.⁽¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 2° de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene beschikt over een Poolse verblijfstitel. Hij geeft aan dat hij op 1/3/2026 naar het Belgische Rijk kwam maar kan dit op geen enkele manier staven.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Berlare Zele op 19/4/2026 werd de betrokkene op bevel van de parketmagistraat aangehouden omwille van feiten van poging tot doodslag. Hij zal hiervoor worden voorgeleid voor het parket.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1/3/2026 in België te verblijven, maar kan dit niet staven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Berlare Zele op 19/4/2026 werd de betrokkene op bevel van de parketmagistraat aangehouden omwille van feiten van poging tot doodslag. Hij zal hiervoor worden voorgeleid voor het parket.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Hij werpt ook een schending van het beginsel van openbaarheid van bestuur op.

Na een theoretische uiteenzetting over het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, stelt verzoeker als volgt:

"Bij het lezen van de bestreden beslissing wordt duidelijk dat verschillende beginselen van behoorlijk bestuur absoluut niet werden gerespecteerd door verwerende partij.

1. Verwerende partij stelt dat verzoeker zijn aankomst in België, de duur van zijn verblijf niet kan aantonen. Verwerende partij stelt dat verzoeker niet kan aantonen wanneer hij België is binnengekomen en dat hij niet langer dan de toegelaten verblijfsduur in België verbleef.

Verzoeker werd halsoverkop meegenomen door de politie naar aanleiding van een vermoeden van daderschap. Hoewel verzoeker vermeldde dat hij hier een legaal verblijf en sinds kort in België is, heeft hij hier geen aandacht geschonken, noch hem de mogelijkheid gegeven om zijn documenten te tonen als bewijs van zijn legaal verblijf.

Verzoeker legt immers een Flixbus-ticket neer waaruit blijkt dat hij op 1 maart 2026 vanuit Polen naar België reisde.

De bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van de vermeende feiten van 18 april 2026.

Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker de termijn van 90 dagen verblijf binnen een periode van 180 dagen overschreed.

Daarnaast beschikt verzoeker over objectieve documenten inzake zijn professionele situatie in België waaronder:

- een A1-verklaring afgeleverd door de Poolse socialezekerheidsinstantie;
- een Limosa-melding inzake professionele activiteiten in België.

Uit deze documenten wordt ook duidelijk dat verzoeker sinds kort in België is zeker de termijn van 90 dagen verblijf niet heeft overschreden. Het meldingsbewijs Limosa dateert immers van 12.03.2026 en zijn busticket naar België toont als aankomst 01.03.2026.

Verwerende partij is op zeer onzorgvuldige wijze te werk gegaan. Zij heeft geen informatiegaring gedaan bij de voorbereiding van deze ingrijpende beslissing. De bovenvermelde elementen zijn relevant voor de beoordeling van de concrete verblijfs- en feitelijke situatie van verzoeker. Bij eenvoudige vraag naar zijn documenten kon verzoeker deze voorleggen om zijn verblijf te staven.

Door geen rekening te houden met deze objectieve elementen, dan wel geen ernstige informatiegaring te doen handelde verwerende partij in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden op basis van feiten die door de politiediensten werden gekwalificeerd als poging tot doodslag.

De motivering verwijst uitsluitend naar een politieverslag en naar het feit dat verzoeker zou worden voorgeleid voor het parket.

Evenwel blijkt dat verzoeker na een nacht werd vrijgelaten.

De bestreden beslissing bevat geen verdere concrete beoordeling van:

- de precieze omstandigheden van de feiten;
- de ernst van de aanwijzingen;
- het actuele karakter van een eventuele bedreiging;
- de verdere evolutie van de strafrechtelijke procedure.

Verwerende partij lijkt zich aldus uitsluitend te baseren op een zeer voorlopige strafrechtelijke verdenking zonder verdere individuele beoordeling van de concrete situatie van verzoeker. Een dergelijke motivering volstaat niet om op voldoende zorgvuldige en proportionele wijze te besluiten dat verzoeker een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

De bestreden beslissing is bijgevolg onvoldoende zorgvuldig voorbereid en ontoereikend gemotiveerd.

Daarnaast werd het redelijkheidsbeginsel geschonden aangezien verwerende partij niet op een objectieve en evenwichtige manier een afweging heeft gemaakt van de belangen in het geding.

3. Schending openbaarheid van bestuur

Bij e-mail van 10 mei 2026 verzocht verzoeker verwerende partij om het administratief dossier over te maken.

Tot op heden ontving verzoeker evenwel geen afschrift van het administratief dossier, zodat hij geen kennis heeft kunnen nemen van alle elementen waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor wordt verzoeker in zijn mogelijkheden beperkt om zijn rechten van verdediging ten volle uit te oefenen en om op nuttige wijze kennis te nemen van de feitelijke elementen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De openbaarheid van bestuur wordt geschonden.

Verzoeker behoudt zich dan ook uitdrukkelijk het recht voor aanvullende middelen en argumenten te ontwikkelen na ontvangst van het administratief dossier."

2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.3. In zijn pleitnota stelt verzoeker als volgt:

"1. Zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij stelt dat de Limosaverklaring en A1-document pas met het verzoekschrift werden meegedeeld. Verder stelt zij dat verzoeker tijdens zijn gehoor wel heeft verklaard in België te werken, maar geen enkel detail heeft gegeven omtrent de tewerkstelling.

Volgens verwerende partij kan moeilijk rekening gehouden worden met documenten die bij het nemen van de bestreden beslissing niet ter beschikking waren.

Deze argumentatie miskent evenwel de kern van het door verzoeker aangevoerde middel.

Verzoeker betoogt niet dat verwerende partij rekening diende te houden met documenten die haar niet waren voorgelegd. Hij betoogt dat verwerende partij, gelet op de reeds beschikbare aanwijzingen, gehouden was een zorgvuldig onderzoek te voeren alvorens tot de ingrijpende maatregel van een bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan.

Hij werd onverwacht gearresteerd en onmiddellijk van zijn vrijheid beroofd. In die omstandigheden kon redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij zijn volledige administratieve en tewerkstellingsdocumentatie bij zich had.

Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor uitdrukkelijk verklaard dat

- hij sinds 01/03/2026 in België verbleef;*
- hij in België werkte;*
- hij over een Poolse verblijfsdocument beschikt*

Bovendien erkent verwerende partij zelf in haar nota dat verzoeker de gegevens van zijn werkgever heeft meegedeeld. De politiediensten hebben zelfs nog getracht deze werkgever telefonisch te contacteren. Dat deze poging op een zondagavond omstreeks 23.00 uur zonder resultaat bleef, kan bezwaarlijk aan verzoeker worden tegengeworpen.

Op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen beschikte de overheid aldus reeds over verschillende concrete aanwijzingen waaruit bleek dat verzoeker mogelijk legaal in België werkzaam was in het kader van zijn Poolse verblijfstitel. Onder deze omstandigheden mocht van een zorgvuldig handelende overheid worden verwacht dat zij deze gegevens verder verifieerde alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Door na te laten enig bijkomend onderzoek te verrichten en zich uitsluitend te baseren op de op dat ogenblik onvolledige gegevens, heeft verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

2. Openbare orde

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot een verwijzing naar het administratief politieverslag en het feit dat verzoeker op bevel van de parketmagistraat werd aangehouden wegens een verdenking van poging tot doodslag. Op basis daarvan besluit zij dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Een dergelijke motivering volstaat evenwel niet. Uit de bestreden beslissing blijkt nergens waarom verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of de openbare orde zou vormen. Evenmin wordt een individuele beoordeling gemaakt van de concrete omstandigheden van het dossier.

Verzoeker werd bovendien reeds daags na zijn aanhouding opnieuw in vrijheid gesteld. Tot op heden werd hij niet veroordeeld.

In haar nota geeft verwerende partij geen antwoord op het door verzoeker ontwikkelde middel."

2.4. Beoordeling

2.4.1. Openbaarheid van bestuur

Verzoeker voert aan dat hij per e-mail van 10 mei 2026 verwerende partij verzocht heeft om het administratief dossier over te maken en dat hij tot op heden geen afschrift van het administratief dossier heeft ontvangen.

Uit de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur blijkt dat grieven onder de geëigende procedure dienen te worden gericht tot de Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten en dat er een beroepsmogelijkheid is bij de Raad van State. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bijgevolg niet bevoegd om zich hierover uit te spreken. Voorts blijkt uit niets dat verzoeker zich op dit rechtsmiddel heeft beroepen.

Bovendien legt de voornoemde wet van 11 april 1994 enkel een passieve openbaarheid op (cf. RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369). Een eventuele schending van de bepalingen van deze wet brengt niet *ipso facto* de onwettigheid van een beslissing genomen door de administratieve overheid op basis van de documenten waarvan de openbaarheid wordt gevraagd met zich mee (cf. RvS 13 november 1995, nr. 56.225).

Ten slotte werd verzoeker er met de beschikking van 23 juli 2026 waarbij werd ingestemd met het verzoek om toepassing van de louter schriftelijke procedure overeenkomstig oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet) van op de hoogte gesteld dat hij een pleitnota kon indienen tot het sluiten van de debatten, bepaald op 31 juli 2026, en kon hij tot die datum het administratief dossier op de griffie inkijken. Hoewel hij op 31 juli 2026 een pleitnota heeft

neergelegd, blijkt niet dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om het administratief dossier op de griffie in te kijken. Zo hij van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt, toont hij in ieder geval niet aan welke informatie hij bij inzage van het administratief dossier had vernomen die aanleiding zou kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van zijn situatie, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het beginsel van openbaarheid van bestuur kan niet worden aangenomen.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Te dezen wordt verzoeker met de bestreden beslissing bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat (i) hij beschikt over een Poolse verblijfstitel en aangeeft dat hij op 1 maart 2026 naar het Belgische Rijk kwam, maar dit laatste op geen enkele manier kan staven, en omdat (ii) hij op bevel van de parketmagistraat werd aangehouden omwille van feiten van poging tot doodslag en *“hiervoor (zal) worden voorgeleid voor het parket”* en uit het gewelddadig karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Tegen dit laatste motief voert verzoeker aan dat hij na een nacht werd vrijgelaten en dat de bestreden beslissing geen verdere concrete beoordeling bevat van de precieze omstandigheden van de feiten, van de ernst van de aanwijzingen, van het actuele karakter van een eventuele bedreiging en van de verdere evolutie van de strafrechtelijke procedure.

Verzoeker toont hiermee evenwel niet aan dat het onredelijk is van verwerende partij om op basis van het administratief rapport van 19 april 2026, waarin wordt gesteld dat hij naar aanleiding van feiten van poging tot doodslag op 19 april 2026 op vraag van de parketmagistraat met dienst diende te worden gearresteerd en verhoord, te stellen dat, *“(g)ezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. De omstandigheid dat verzoeker na een nacht zou zijn vrijgelaten, wat overigens niet *in concreto* wordt aangetoond en ook niet kan blijken uit de stukken van het administratief dossier, doet hieraan geen afbreuk. Voorts laat verzoeker zelf na de *“precieze omstandigheden van de feiten”* toe te lichten en laat hij bijgevolg na aan te tonen dat de beoordeling in de bestreden beslissing feitelijk onjuist of onredelijk is. Uit de omstandigheden dat de feiten zouden hebben plaatsgevonden één dag voordat aan verzoeker bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dat het gaat om feiten van poging tot doodslag naar aanleiding waarvan verzoeker op vraag van de parketmagistraat met dienst diende te worden gearresteerd en verhoord blijkt genoegzaam dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing ernstige aanwijzingen waren dat verzoeker door zijn gedrag als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde kan worden beschouwd. Gezien de feiten zouden hebben plaatsgevonden één dag voordat aan verzoeker bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, kon om evidente redenen geen beoordeling worden gemaakt van de verdere evolutie van de strafrechtelijke procedure. Dit maakt evenwel niet dat het bevel onwettig werd genomen.

Tot slot doet ook de bewering in de pleitnota van verzoeker dat hij tot op heden niet werd veroordeeld aan het voorgaande geen afbreuk, nu het vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet geleid hebben tot een

strafrechtelijke veroordeling (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) en op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze, op basis van de vaststellingen gedaan door de politiediensten op 19 april 2026, de bestreden beslissing heeft genomen. Hij brengt bovendien geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de vaststellingen die op 19 april 2026 gedaan werden door de politiediensten foutief of onzorgvuldig zouden zijn. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat verwerende partij op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft geoordeeld door te stellen dat hij *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verantwoorden, met name 1) dat verzoeker beschikt over een Poolse verblijfstitel en aangeeft dat hij op 1 maart 2026 naar het Belgische Rijk kwam, maar dit laatste op geen enkele manier kan staven, en 2) dat verzoeker *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft verzoeker, daargelaten de vraag of al dan niet ten onrechte werd besloten dat hij de duur van zijn verblijf in België niet kan aantonen, geen belang bij zijn kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Minstens kan zulke schending niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Minstens kan zulke schending niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.4.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Minstens kan zulke schending niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.4.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op zesentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,
S. VANDEVORST,

De griffier,

S. VANDEVORST

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN